

OKRUŽNICA

ZAJEDNICE KRVI KRISTOVE

Živi kalež

BR. 1-2 (275-276) • SIJEČANJ/VELJAČA 2024.

Pogledom na ovogodišnji kalendar, vidimo da Uskrs ove godine slavimo vrlo brzo. K tome, naravno, i raniji početak Korizme kao da nas požuruju s jedne strane, a s druge bude i otkrivaju u nama želju za novim životom, za novosti življenja koja se rađa iz Uskrsnuća Gospodinova.

Već prve stranice Živog Kaleža mogu nam pomoći u kvalitetnijem proživljavanju ovog milosnog hoda kroz vrijeme Korizme koje je pred nama. Na kraju tog puta susrest ćemo Mariju Magdalenu, onu koja prva žuri na grob tražeći Gospodina. U tom traženju nailazi na otkotrljan kamen s groba, trči brzo učenicima javiti da „nema Gospodina“, ali se i vraća od njih nazad k grobu i sva u plaču. Sva je u suzama i ove njezine suze mogu nam skrenuti pozornost na ono što je važno, što nam može pomoći da bismo duboko doživjeli radost Uskrsa.

Naime, uzimajući, čitajući i meditirajući Božju Riječ svaki dan, zagledati nam se je i u našu unutrašnjost i vidjeti onu tamu u našem životu, poput tame koju je Marija Magdalena vidjela u grobu s kojeg je bio otkotrljan kamen. Važno je zaustaviti se kod te tame, uočiti je, ne ju zanijekati ni zanemariti, ne ni pobjeći od nje, od sebe. Ne treba pobjeći ni od onog „groba“, onog „mjesta smrti“ u nama jer upravo ono u nama budi čežnju, želju za životom. Ne treba pobjeći – i treba ga moći dobro čuti – ni od onog pitanja koje anđeli, a i sam Isus postavljaju Mariji Magdaleni: »Ženo, što plačeš?« (Iv 20, 13.15) Ne želimo pobjeći od tih mjesta tame, „mjesta smrti“ u nama, ne želimo pobjeći ni od suza koje nam teku, nego se želimo kod njih zaustaviti i uz pomoć Riječi Božje osvijestiti, vidjeti, zapaziti koji su to događaji u našem životu bili da su nam narvle suze na oči. Želimo ih predati Gospodinu da On u tim suzama „ispere“ naše oči da Ga prepoznamo baš u tim teškim i bolnim događajima koji su nas pritiskivali svojom tamom i težinom, poput grobnog kamena. Jer, iza svakih naših suza, ako ih predamo Gospodinu da ih On obriše, dolazi novost pogleda, nova perspektiva – ona uskrsna – kao što iza ozbiljnog i pokorničkog vremena Korizme dolazi radost Uskrsa.

U jednom pažljivijem i dubljem proživljavanju korizmenog vremena pomoći će nam i Papina poruka za Korizmu ove godine, kao i članak našeg Misionara p. Williama Nordenbrocka, CPPS, o našem misionarskom hodu i poslanju koje je obilježeno službom pomirenja i dubokim pouzdanjem u pobjedu uskrslog Svjetla nad svim tamama čovjekova života. Za blagoslovljen i plodonosniji hod kroz vrijeme pred nama, kroz ovu novu godinu, svratit ćemo pogled i na Kalendar događanja kroz 2024. Zajednica Krvi Kristove CPPS-a i ASC-a. Osim duhovnih obnova i susreta za članove ZKK i simpatizere, tu su i sljedeći događaji koji će nam pomoći u još jačem povezivanju i kreposnijem uranjanju u našu duhovnost Predragocjene Krvi Kristove: Duhovne vježbe – post, molitva, šutnja, *Lectio divina*, tradicionalno Noćno bdjenje u Ludbregu te proslava naše glavne svetkovine one 1. srpnja – svetkovine Predragocjene Krvi Kristove, a koja će ove godine biti osobito svečana i uistinu posebna... O tome više – u idućem broju...

Neka nam je svima blagoslovljena ova nova 2024. godina, a osobito ovo milosno korizmeno vrijeme pred nama. Molimo jedni za druge, a osobito molite za nas Misionare, za naše bogoslove i kandidate na putu u Družbu i na putu svećeništva, kao i za naše drage sestre Klanjateljice Krvi Kristove i nove svete kandidatice u njihovu družbu.

A u svemu što živimo i činimo: *In Te Domine speravi!* – U Tebe se, Gospodine, uzdam(o)!

Blagoslovljena Krv Kristova!

Pozdravljaju Vas Vaši Misionari

TEMA: Nada

• I. Magdalena na grobu - Ivan 20,1-18

Prvog dana u tjednu rano ujutro, još za mraka, dođe Marija Magdalena na grob i opazi da je kamen s groba dignut. ² Otrči stoga i dođe k Šimunu Petru i drugom učeniku, kojega je Isus ljubio, pa im reče: »Uzeše Gospodina iz groba i ne znamo gdje ga staviše.«

³ Uputiše se onda Petar i onaj drugi učenik i dodoše na grob. ⁴ Trčahu obojica zajedno, ali onaj drugi učenik prestignu Petra i stiže prvi na grob. ⁵ Sagne se i opazi povoje gdje leže, ali ne uđe. ⁶ Uto dođe i Šimun Petar koji je išao za njim i uđe u grob. Ugleda povoje gdje leže ⁷ i ubrus koji bijaše na glavi Isusovoj, ali nije bio uz povoje, nego napose svijen na jednome mjestu.

⁸ Tada uđe i onaj drugi učenik koji prvi stiže na grob i vidje i povjerova. ⁹ Jer oni još ne upознаše Pisma da Isus treba da ustane od mrtvih. ¹⁰ Potom se učenici vratiše kući. ¹¹ A Marija je stajala vani kod groba i plakala. ¹² Zaplakana zaviri u grob i ugleda dva anđela u bjelini kako sjede na mjestu gdje je ležalo tijelo Isusovo – jedan kod glave, drugi kod nogu. ¹³ Kažu joj oni: »Ženo, što plačeš?« Odgovori im: »Uzeše Gospodina kojega i ne znam gdje ga staviše.« ¹⁴ Rekavši to, obazre se i ugleda Isusa gdje stoji, ali nije znala da je to Isus. ¹⁵ Kaže joj Isus: »Ženo, što plačeš? Koga tražiš?« Misleći da je to vrtlar, reče mu ona: »Gospodine, ako si ga ti odnio, reci mi gdje si ga stavio i ja ću ga uzeti.« ¹⁶ Kaže joj Isus: »Marijo!« Ona se okrene te će mu hebrejski: »Rabbuni!« – što znači: »Učitelju!« ¹⁷ Kaže joj Isus: »Ne zadržavaj se sa mnom jer još ne uzidoh Ocu, nego idi mojoj braći i javi im: Uzlazim Ocu svomu i Ocu vašemu, Bogu svomu i Bogu vašemu.« ¹⁸ Ode dakle Marija Magdalena i navijesti učenicima: »Vidjela sam Gospodina i on mi je to rekao.«

1Pt 3,15). Stoga je kršćanstvo doista radosna vijest, ali ne samo u smislu prenošenja pozitivne stvarnosti putem informacija, već kao nešto što izgrađuje stvarnost i mijenja život. Za one koji žive kršćansku nadu, život ne završava u praznini, naprotiv, tamna vrata budućnosti širom su se otvorila i na obzoru se ukazao dar novoga života. Prema Ef 2,12, poznavati Boga znači primiti nadu: Sjetite se da u ono vrijeme bijaste izvan Krista [...] bez nade bijaste i neznabošci u svijetu”. U tom smislu možemo razumjeti osjećaje koji su bili u srcu Marije Magdalene, kada je slijedila Isusa i kad ga je izgubila jer je nestao iz groba.

Prvog dana u tjednu. Prvi dan u tjednu je dan kada je, prema prvom izvještaju o stvaranju, stvorena svjetlost. Krist na današnji dan ustajući od mrtvih, započinje novo stvaranje. Kršćanska zajednica okuplja se na ovaj dan, obasjana istinskim Kristovim svjetlom, slaviti Euharistiju, u iščekivanju Gospodina i u zajedništvu dobara, obilježavajući tako Pashalni karakter kršćanskog bogoslužja.

Marija Magdalena. Ova žena je, zajedno s Ivanom apostolom, simbol je učenika koji ne slijedi Isusa samo zbog nauka, već zbog iskrene emocionalne i prijateljske veze. Bila je vjerna u nasljedovanju Krista, kako za vrijeme Učiteljeva propovijedanja (usp. Lk 8,2), tako i za vrijeme Njegove muke. Evanđelist Luka kaže da je iz nje izašlo sedamzlođuha, dakle, ona je žena ozdravljena od grijeha. Sada je nalazimo na grobu, jer je izgubila svog Učitelja, ali prije svega jer je izgubila osobu s kojom je imala osobni odnos intimne i privržene bliskosti.

Rano ujutro, još za mraka. Ovim vremenskim obilježjem evanđelist nas upućuje na simboličko značenje svršetka noći. Mrak prolazi, oluja ustupa mjesto smiraju dana, iako u srcu ostaje gorčina radi protekle tragedije. Iz perspektive Magdalene još smo u mraku, iz perspektive evanđeliste koji piše, već je jutro. Novo stvaranje je započelo, ali još ne u srcu Magdalene: ona vidi kamen maknut s groba, ali ne može pročitati duboko značenje te činjenice, naprotiv, tumači je na negativan način misleći da je Isusovo

tijelo ukradeno. To se događa i u našem životu, osobito u trenucima prijelaza: znakovi novoga koje dolazi već su prisutni, ali nismo u stanju dokučiti njihovo značenje. Prorok Izaija nas poziva da prestanemo razmišljati o prošlim stvarima jer Bog čini nešto novo – zar ne primjećujete? - otvara put u pustinji i vodi rijeke u stepu (Iz 43,18-19).

*Možeš li imenovati nadgrobne spomenike koji blokiraju manifestaciju novog života koji je već prisutan u tvojoj povijesti?
Vjeruješ li da Bog može učiniti nešto za tebe? (On je taj koji diže kamen; u biblijskom tekstu pasiv je teološki, ima Boga kao subjekt)*

Otrči stoga i dođe... Marija ima hitnu potrebu otići do učenika, do onih koji su, poput nje, živjeli poseban odnos s Učiteljem. Koliko od nas, u tuzi i boli života, zadržavaju tjeskobu svojih rana za sebe, zatvaraju se dijeljenju koje bi ublažilo teret koji nose u sebi. Magdalena je bila pametna u trčanju do učenika da s njima podijeli težinu svoje tuge. Ona ne govori o činjenici da je vidjela kamen koji je bio otkotrljan, već o tome što misli da ta činjenica znači: odnijeli su Gospodina iz groba. U ovoj točki priče, Magdalena nije u stanju otvoriti se nadi u novi život: potrebna je Isusova pedagogija koja će je postupno voditi da Ga prepozna živog i prisutnog u njezinoj povijesti.

Učenik koga je Isus ljubio. Prvi put ovaj izraz vidimo u Evandelju po Ivanu na večeri uoči blagdana Pashe, kada je Isus, jer je ljubio svoje, one u svijetu, do kraja ih je ljubio. U Iv 13,23 ovaj je učenik predstavljen za stolom pokraj Isusa. Šimun Petar mu je dao znak da se raspita o identitetu izdajice, a on je, privinuvši se na Isusove grudi (*kolpos*), upitao: "Gospodine, tko je taj?". Grčki *kolpos*, koji u prirodi općenito označava šupljinu, u anatomiji označava prsa, dojke, ali i trbuh, maternicu. To je slika majčinske ljubavi ili zajedništva, posebno bračne ljubavi. U četvrtom Evandelju ovaj se pojam pojavljuje dva puta: prvi u 1,18, u odnosu na krilo Očevo kao figurativnu sliku življenja s Ocem (Iv 1,1); drugi u 13,25, u odnosu na Isusove grudi na koje ljubljeni učenik namlanja glavu kao znak intimnosti svoje ljubavi.

Uputiše se Petar i onaj drugi učenik. Učenici su zatvoreni u gornjoj sobi, preplašeni i tjeskobni, okrenuti vlastitoj boli. Petar u sebi nosi i težinu zatajenja. Na Magdalene riječi ima hrabrosti izaći, učiniti prvi korak prema istini i oslobođenju.

Trčahu obojica zajedno. Magdalena također trči. Tjeskoba pokreće u potragu za onim što se točno ne zna, postoji potreba učiniti nešto kako bi se prevladala sadašnja

neizvjesnost. Trčanje zajedno, izražava dijeljenje tjeskobe; obojica trebaju nešto učiniti, ali odgovor je različit za svakog od njih: “ali onaj drugi učenik prestignu Petra i stiže prvi na grob” (r. 4). Motivacija koja pokreće zajednicu učenika je ista, to je ljubav prema Isusu, ali svatko hoda svojim tempom i prema svom stanju. Odgovor na događaje prilagođava se individualnim mogućnostima i karakteristikama.

Ugleda povoje... Čin gledanja omogućuje ispitivanje stvarnost i ponašanje u skladu s njom. Vjera, ukorijenjena u povijest, uključuje promatranje kao temeljni trenutak, ali treba ići dalje. Evangelist nam želi ostaviti nauk o tome kako je moguće doživjeti Isusa, uskrslog i živog u našem životu, onako kako ga je njegova zajednica tada doživjela. Da bi to učinio, koristi jezik što je moguće jednostavniji i univerzalniji. Glagoli koji opisuju “viđenje” Petra i Ivana na grčkom su različiti. U r. 5, za ljubljenog učenika koristi se glagol *blepo*, koji označava fizički vid, isključivo gledanje očima. U r. 8, glagol koji se koristi za izražavanje radnje gledanja je *oraō*, što ukazuje na unutarnje gledanje, gledanje u vjeri, ono koji shvaća činjenicu i razumije je. Dok se za Petra koristi glagol *theo*, koji ukazuje na naknadni prijelaz na osjetilo vida, kao što se pitamo o značenju

promatranog predmeta, ali to još nije potpuno razumijevanje vjere.

Ključ Kristova uskrsnuća otvara umove učenika za potpuno razumijevanje činjenica, zbog toga ih Isus poziva na duboko poznavanje Svetoga pisma (Mt 21,42; 22,29). Jaganjac je jedini koji može otvoriti pečate knjige (Otk 5,5) i samo s njegovim Duhom, koji istražuje Božje dubine (1 Kor 2,10), može se razumjeti Sveto pismo. Apostolsko propovijedanje, koje se temelji na od Boga nadahnutom Svetom pismu (2Tm 3,16; 2Pt 1,19-21), poziva kršćane da ih pomno prouče i vide njihovo potpuno ispunjenje u Kristu. Isusov poziv da "pomno proučimo" Sveto pismo dolazi nam kao hitan poziv da u njemu pronademo Gospodnje svjedočanstvo. Istraživanje svetih spisa trebao bi biti put svakog kršćanina prema Gospodinu i otkrivanju života.

Marija je stajala vani ... i plakala. Marija ne ulazi u grobnicu, možda se boji kontakta sa stvarnošću, kao da ne vidjeti, na neki način održava nadu da nije tako kako je mislila, odnosno da su ukrali tijelo Učitelja. Ali to je i zauzimanje stava, drži se na distanci: ne prilazi i ne želi vidjeti, plače, zatvoreno je u svoju bol i ne želi se otvoriti nijednoj mogućnosti koja bi ublažila tu bol. To je oblik viktimizacije (uloga žrtve), „Dobio sam udarac, žrtva sam nepravde i sada se zatvaram sam u sebe; Ne želim nikoga vidjeti ni čuti, samo se želim uljuljati u svoju bol, jer to me štedi umora od ponovnog pokretanja, a ujedno skrećem pozornost na sebe, a dobro znam da epicentar 'potres' nisam ja". Plakanje je ipak oslobađajuće, plakanje znači oslobađanje od boli, koja iznutra nosi opasnost da postane tempirana bomba, plakanje znači ući u dijalog sa svojim osjećajima i ne sramiti se svoje ranjivosti, plakanje je i vapaj za spasenjem upućen Bogu da razveže čvor koji nas drži vezanima za tugovanje. Marija plače jer je očajna, ali upravo je taj plač tjera da nešto učini. Naginje se prema grobu i ugleda nešto neočekivano. Grobnica je bila prazna, čak su to potvrdili i Petar i Ivan, ali sada postoje dvije figure, odjevene u bijelo, koje sjede na mjestu gdje je ležalo tijelo Gospodinovo.

Činjenica da evanđelist ne daje mjesta nesporazumu i kaže da su ova dva lika anđeli, nedvosmisleno nas dovodi do srži događaja: anđeli su glasnici (hebrejski *Mabakhim*; grčki *Angheloi*), poslani da navijeste vijest. ili naredbu ili protumačiti objavu. Dva su, što je broj svjedoka, a nose boju koja karakterizira nebeska bića, povezana s transcencijom i nadnaravnim (bijela haljina krštenja simbol je sudjelovanja u Kristovom uskrsnuću, a time i nove naravi koju daje se krštenicima).

Jedan kod glave, drugi kod nogu. Činjenica je da Isusovog tijela nema u grobu. Na njegovu su mjestu dva anđela, koji pripadaju nebeskoj sferi Božje slave, koji na nimalo banalan način pozivaju Mariju na razmišljanje o onome što je vidjela. To je kao poziv da uđe dublje, da u toj praznini vidi stvarnost drugačiju od one koju ona zamišlja.

Marijin odgovor očituje njezinu nesposobnost ići dalje od onoga što je drži čvrstom u njezinom uvjerenju. Vidjela je nešto drugačije, ali nije dopustila da je ta nova stvarnost stavi u pitanje i protrese.

Obazre se (okrene se). Glagol se koristi dvaput, u retku 14 i u retku 16. Okrećući se po prvi put, Marija je još uvijek čvrsta u ideji da je netko odnio Isusa, kao da ne želi uzeti u obzir ono što je vidjela u grobu. To je ono što nam se također može dogoditi kada dobivamo znakove, ali ih ne možemo prihvatiti u svom životu. Ponekad se dogodi da smo još uvijek u svojim mislima kao da se ne želimo odvojiti od njih. U ovom trenutku nastupa osobno Isus i upućuje svoju Riječ Mariji.

Koga tražiš. Ne ograničava se samo na pitanje o razlogu plača, već dodaje drugo pitanje koje nekako podsjeća na ono što se dogodilo na početku njegova javnog djelovanja, kada je "trećeg dana" uvodnog tjedna Evanđelja, Isus osjetio da ga prate dvojice učenika i upitao ih "Što tražite?" Istraživanje uključuje cjelokupnu egzistenciju ljudskog bića, iako može usmjeriti i u krivom smjeru. Mogli bismo reći da je cijeli život čovjeka proživljen u drami traženja onoga što može zadovoljiti njegovu glad i žed za smislom (nemir). U tom pogledu značajna je potraga za ljubavnika ispričovijedana u Pjesmi nad pjesmama, poetsko otkrivenje uzajamne potrage koju Bog i čovječanstvo provode u djelo, kao izraz želje za ljubavlju koja jedino ispunjava obostranu želju.

Na početku svoje misije (poslanja), pitan o mjestu svoga boravka (obitavanja), Isus je pozvao dvojicu muškaraca da ga upoznaju, da stupe s njim u prisan odnos. Vjerojatno ovdje situacija nije puno drugačija, Isus želi da Marija preispita mogućnost drugačijeg tumačenja praznog groba i da doživi drugačije iskustvo Njega koje nadilazi tjelesnost.

Ona, misleći da je to vrtlar ... Treći put u 15 redaka Marija ustraje na misli da je netko odnio Isusovo tijelo, odlučna da ga uzme natrag ako sazna gdje su ga stavili. Ovo kao da želi naglasiti tvrdoglavost ove žene, o kojoj smo rekli, pomalo predstavlja emocionalni dio figure Kristova učenika i onoga koji predstavlja impulzivnu dinamiku njegova nasljedovanja. U ovom trenutku Isus je zove po imenu i ovdje se Marija po drugi put "okrece" i prepoznaje svog "Rabbuni"!

Okrenu se ... Glagol *strèpho* se koristi u značenju promjene perspektive u Mt 18:3: "Zaista, kažem vam, ako se ne obratite ... nećete ući u kraljevstvo nebesko". Drugim riječima, tek na poziv po imenu Marija se obraća, mijenja mišljenje i počinje se prepuštati mogućnosti da stvari nisu onakve kakve je pretpostavljala.

Navješćujući: Vidjela sam Gospodina! Marija je vidjela Gospodina i nastavlja ga gledati: svršeni glagol označava radnju koja traje. Susret s Isusom Mariju Magdalenu uskrsava jer On je taj koji živi i čini nas živima (usp. Iv 14,19) i svjedočanstvo susreta s Njim temelj je naše vjere. Magdalena više ne treba tražiti "gdje" je ljubljeni, jer zna gdje je: na svakom mjestu gdje je brat, sestra, s kojima se može uzdići Ocu svome i Ocu našem.

Ovdje završava prvi susret s Uskrslim, a moglo bi završiti i Evanđelje. Ivan dalje pokazuje kako se svjedočanstvo nastavlja: nakon osobne dimenzije, dolazi zajedničarska dimenzija, obje nositelji mira, radosti, Duha praštanja. Svaki susret pokazuje kako se slava Sina, predana učenicima, širi svijetom, dok ne dođe do nas čitatelja, a potom navjestitelja Evanđelja.

William Nordenbrock, CPPS

Pomirenje – bitan element misionarskog djelovanja

Ja sam Misionar Krvi Kristove. Za mene je ovo važna izjava o identitetu. Ja sam Misionar Krvi Kristove. Iako je ovo izjava o mojoj pripadnosti određenoj rimokatoličkoj vjerskoj kongregaciji i svjedoči o odnosu koji imam s određenom skupinom svećenika, braće i suradnika laika, nadam se ujedno da vam može otkriti duhovni identitet i pastoralni fokus moga života i rada.

Družbu Misionara Krvi Kristove osnovao je u Rimu 1815. godine sv. Gašpar del Bufalo. Mi smo relativno mala zajednica: danas brojimo oko 550 svećenika i redovnika i nekoliko puta veći broj suradnika laika. Služimo Crkvi i narodima u 22 zemlje. Gotovo svi naši članovi žive i rade u zemlji iz koje potječu, a mi ipak tvrdimo da je naš identitet misionarski.

Sveti Gašpar je bio rimski svećenik i „neostvareni“ misionar – u klasičnom značenju te riječi, s obzirom na to da, unatoč svojim nastojanjima, nikada nije uspio izići

izvan okvira Papinske države, a mjesto njegova rođenja i smrti udaljeno je svega nekoliko kilometara. Usprkos tome ima je važno misionarsko svojstvo: bio je osjetljiv na znakove vremena, a to je bilo vrijeme okupacije Papinske države od strane Napoleoneve vojske. Papinska država nalazila se u vrtlogu podijeljene lojalnosti, a sam papa Pio VII. bio je zatočen. Ponovnom uspostavom Papinske države pojavila se velika potreba za obnovom i ponovnom uspostavom odnosa naroda s Papom – kao poglavarom civilne Papinske države i kao poglavarom Crkve (Sveti Otac).

Nakon oslobođenja od Napoleonove okupacije sv. Gašpar je okupio dijecezanske svećenike, istomišljenike kako bi prihvatili misiju i poslanje obnove i oživljavanja vjere (osobito kod svećenstva). Njegova je misija bila ponovna evangelizacija (i prije nego što je ta riječ „izumljena“) kroz propovijedanje i održavanja pučkih misija, a pod snažnim utjecajem njegove pobožnosti Predragocjenoj Krvi Kristovoj.

Jedno takvo mjesto propovijedanja bio je i grad u brdima Sonnino. To je bio grad na lošu glasu među „dобрим ljudima“ Papinske države. Bio je poznat kao skrovište i utočište razbojnika. Na jedan grub način, koji nije nepoznat ni našem današnjem vremenu, tadašnje vlasti su smatrale da je jedino rješenje problema Sonnino – grad sruiniti sa zemljom. Logika Države bila je: nema grada, nema ljudi, nema problema. Srećom, netko u „papinskoj državnoj kuhinji“ imao je dovoljno razboritosti sugerirati da bi se s društvenim bolestima grada Sonnina bilo bolje suočiti propovijedanjem i življenjem Evanđelja, a imao je na umu i propovjednika (sv. Gašpara) kojemu će povjeriti tu misiju. Tako je i učinjeno. Sveti Gašpar i njegovi drugovi započeli su koordiniranu i dugotrajnu misiju među stanovništvom Sonnina, propovijedajući Evanđelje riječima i djelima i to je dovelo do obraćenja naroda. Ljudi koji su se otuđili i našli „izvan zidina“ društva i Crkve, dovedeni su natrag.

Dakle, ovo je „pozadinska priča“ na kojoj je izgrađen moj identitet kao Misionara Krvi Kristove: misionarski identitet koji nije povezan s geografskim odrednicama i koji je usredotočen na misiju pomirenja.

Od Drugog Vatikanskog Koncila crkveno shvaćanje evangelizacije i misionarskog rada Crkve neprestano se širi i razvija. Postoje važna teološka sagledavanja koja se mogu naći u mudrostima dokumenta *Ad Gentes* i kasnijih crkvenih dokumenata po-

put *Evangelii Nuntiandi* (1975.) i *Redemptoris Missio* (1990.); ali u ovom svom kratkom današnjem izlaganju neću ulaziti ni u kakvo veliko teološko i misiološko razlaganje. Postoje i drugi koji su puno kvalificiraniji ponuditi takvu perspektivu. Umjesto toga, bit će vrlo jednostavan.

Često se kaže da Crkva nema poslanje, ali da poslanje ima Crkvu. Ova pomalo klišeizirana fraza izražava uvjerenje o važnosti prioriteta koji imaju Kristovi sljedbenici: prioritet nije uspostava denominacijskog kraljevstva, bez obzira koliko lijepo ili nadahnuto bilo, već je prioritet – jednostavno nastaviti Isusovo poslanje.

Dakle, što je bilo i nastavlja biti Isusovo poslanje? Odgovor bi obuhvaćao sljedeće: Spasenje, Otkupljenje, Zajedništvo, Oprost, Pomirenje. A za svoj odgovor oslanjam se na Poslanicu sv. Pavla Apostola Efežanima:

*... u kome [Kristu], njegovom krvlju,
imamo otkupljenje,
otpuštenje prijestupâ
po bogatstvu njegove milosti.
Nju preobilno u nas uli
zajedno sa svom mudrošću
i razumijevanjem
obznanivši nam otajstvo svoje volje
po dobrohotnom naumu svojem
što ga prije u njemu zasnova
da se provede punina vremenâ:
uglaviti u Kristu
sve – na nebesima i na zemlji. (Ef 1, 7-10)*

Dakle, to je plan, poslanje: dovesti sve u jedno pod Kristom. To je razlog Utjelovljenja i to je misija koju trebamo nastaviti.

Sutra ćemo detaljnije slušati o misiologiji pape Franje koja se nalazi u njegovoj apostolskoj pobudnici *Evangelii Gaudium – Radost Evanđelja*. Danas jednostavno podsjećam na činjenicu da su svi kršćani, po krštenju, misionarski učenici. Činjenica da su učeništvo i misionarsko djelovanje neodvojive stvarnosti ne bi trebala iznenaditi nikoga upoznatog s Isusovim pripovijedanjem. Znamo za jedinstvo između ljubavi prema Bogu i ljubavi prema bližnjemu. Znamo da se Bog učinio nerazdvojnim od ljudske sudbine i čovjeka.

Dakle, zajedništvo obnovljeno s Bogom poziv je na zajedništvo s našom braćom i sestrama. Vertikalni odnos s Bogom i međusobni horizontalni odnos jednih s drugima dva su dijela istog otajstva koje nazivamo Zajedništvo. Zbog toga je papa Franjo u homiliji na Općoj audijenciji (15. siječnja 2014.) govorio o „neraskidivoj vezi između mističnih i misionarskih dimenzija kršćanskog poziva“. Primiljena mistična milost uvijek poziva, a nadamo se i potiče, na življeni misionarski odgovor.

Nigdje to nije jasnije izraženo kao u Drugoj Poslanici sv. Pavla Apostola Korinćanima.

[Jedan] za sve umrije da oni koji žive ne žive više sebi, nego onomu koji za njih umrije i uskrsnu. ... Dakle, je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle, nast! A sve je od Boga koji nas sa sobom pomiri po Kristu i povjeri nam službu pomirenja. Jer

„Odlučnost za pravdu i mir te cjelovitost stvaranja je neprekidno tkanje“ i sastavni dio misionarskog zadatka Crkve, utjelovljeno u službi siromasima koja potvrđuje njihovo dostojanstvo. Tjelesna djela milosrđa i udruživanje s drugima u svrhu sociokulturne preobrazbe, misionarska je djelatnost kojom nastoje pokazati prisutnost Kraljevstva Božjeg među nama.

Dijalog s „drugima“, onima koji su drugačiji po vjerskom uvjerenju ili ideologiji, nekad se smatrao praksom koja je pozivala na obraćenje na katoličku vjeru, ali danas se smatra važnim misionarskim zadatkom koji je utemeljen na uvjerenju da je Božji Duh aktivan i otkriva se u ljudima i mjestima koja su prethodno bila zanemarena.

Bog je u Kristu svijet sa sobom pomirio ne ubrajajući im opačina njihovih i polažući u nas riječ pomirenja. Kristovi smo dakle poslanici; Bog vas po nama nagovara. (1Kor 5, 15;17-20a)

Ovdje nema puno mjesta za zabunu. Ako smo dovedeni u zajedništvo s Bogom po Kristovoj milosti i milosrđu, onda ta milost dolazi s odgovornošću, s pozivom na poslanje pomirenja. Točka. To je naš poziv i uputa kako biti vjeran kao misionarski učenik.

Papa Ivan Pavao II. napisao je da je „misijsko poslanje jedinstvena, ali složena stvarnost“ (RM 41). No, sviđa mi se kako Stephen Bevans, misionar Božje Riječi, teolog i misiolog, oslanjajući se na svoju povijesnu perspektivu i svoje dugogodišnje misionarsko iskustvo, razbija ovu složenost navodeći šest elemenata misionarskog djelovanja koji će biti prepoznatljivi svima onima s misionarskim iskustvom:

1. svjedočanstvo i navještaj
2. liturgija, molitva i kontemplacija
3. pravda, mir i cjelovitost stvaranja
4. dijalog sa ženama i muškarcima drugih vjera i ideologija
5. inkulturacija i
6. pomirenje.¹

Prva četiri elementa odavno su prepoznata kao misionarske aktivnosti. Ivan Pavao II. nazvao je naviještanje Isusova Veličanstva i Njegove vizije Kraljevstva Božjeg „trajnim prioritetom misija“ (RM 44). Isusovo poslanje – naviještanje Božjeg Kraljevstva riječju i djelom i danas ostaje u srcu poslanja Crkve. Kroz liturgiju i molitvu Crkva poziva i prati ljude u obnovljeno i učvršćeno zajedništvo s Bogom i poučava vjernike kako živjeti svoju vjeru u svijetu.

Prema Bevansovim riječima: „Odlučnost za pravdu i mir te cjelovitost stvaranja je neprekidno tkanje“ i sastavni dio misionarskog zadatka Crkve, utjelovljeno u službi siromasima koja potvrđuje njihovo dostojanstvo. Tjelesna djela milosrđa i udruživanje s drugima u svrhu sociokulturne preobrazbe, misionarska je djelatnost kojom nastoje pokazati prisutnost Kraljevstva Božjeg među nama.

1 Bevans, Stephen: *Razotkrivanje 'složene' stvarnosti: šest elemenata misije*. Međunarodni bilten misionarskih istraživanja, travanj 2003., 50-53.

Dijalog s „drugima“, onima koji su drugačiji po vjerskom uvjerenju ili ideologiji, nekad se smatrao praksom koja je pozivala na obraćenje na katoličku vjeru, ali danas se smatra važnim misionarskim zadatkom koji je utemeljen na uvjerenju da je Božji Duh aktivan i otkriva se u ljudima i mjestima koja su prethodno bila zanemarena.

Dijalog je važno sredstvo za poznavanje i poštovanje „drugog“ i smanjenje napetosti koje postoje među ljudima koji imaju radikalno različita uvjerenja. U dijalogu s drugima prepoznavamo da je istina istina, gdje god da se otkrije, i da je Bog prisutan u toj istini.

Element inkulturacije nije toliko misionarska aktivnost koliko je nov i cijenjen pogled ili način razmišljanja koji prepoznaje da je Duh prisutan u svim kontekstima i može se otkriti pažljivim promatranjem iskustava ljudi. To je važno za misionara koji nastoji prenijeti Kristovu poruku narodu na način koji oni mogu razumjeti i koji poštuje njihovu povijest i gledište.

I jednako važno: razumijevanje inkulturacije pruža Crkvi potrebnu kritičku leću kako bi se introspektivno osvrnula i razumjela kako je kultura (prvenstveno zapadna i europska) utjecala, a često i iskrivila, nauk i razumijevanje Evanđelja Kristova. Priznavanje učinaka inkulturacije omogućava Crkvi suočavanje s istinom o pogrešno vođenoj misionarskoj aktivnosti Crkve u prošlosti; i biti samokritična u sadašnjosti.

Jedan primjer koji nam se nadaje je sjećanje na strašan grijeh robovlasništva, prošlog i sadašnjeg. Nemam vremena detaljno opisivati višestoljetnu suučesničku ulogu Crkve u robovlasništvu i trgovini robljem; ili dugi period šutnje. Dovoljno je reći da imamo mnogo za žaliti/oplakati. Iako je Radosna Vijest dana kako bi donijela iscjeljenje i preobrazbu svijetu koji je ponekad sustavno nepravedan, povijest je pokazala kako Crkva može biti kompromitirana utjecajem te iste nepravde. Razumijevanje inkulturacije je ono što je omogućilo Crkvi iskreno priznanje prošlih krivih naučavanja i traženje obraćenja. Tu je i uvažavanje sve-prožimajuće inkulturacije koje upozorava Crkvu da ne bude samouvjerenjena u današnjim „sigurnostima“.

Pomirenje je tek nedavno prepoznato kao bitan element misionarskog djelovanja Crkve. Čak i površno/ograničeno čitanje znakova vremena ukazuje na potrebu pomirenja na različitim razinama: osobnoj, sociokulturnoj i političkoj. Misionari odgovaraju na ovu potrebu kroz različite pastoralne aktivnosti, ali pomirenje, kao misionarski element, je više od strategije. U svojim spisima o po-

Pomirenje je tek nedavno prepoznato kao bitan element misionarskog djelovanja Crkve. Čak i površno/ograničeno čitanje znakova vremena ukazuje na potrebu pomirenja na različitim razinama: osobnoj, sociokulturnoj i političkoj. Misionari odgovaraju na ovu potrebu kroz različite pastoralne aktivnosti, ali pomirenje, kao misionarski element, je više od strategije. U svojim spisima o pomirenju teolog Robert Schreiter, CPPS, nas podsjeća da je pomirenje više duhovnost, nego strategija.

mirenju teolog Robert Schreiter, CPPS, nas podsjeća da je pomirenje više duhovnost, nego strategija.²

Prisjećajući se odlomka iz Druge Poslanice Korinćanima koji sam ranije citirao, pomirenje počinje kao milost koju daje Bog.

Misionarsko djelovanje Crkve nije toliko u razvijanju strategija, već u davanju svjedočanstva o toj milosti i naviještanju nade da se podjele koje razdvajaju narode mogu zacijeliti, prepreke srušiti te da se mogu obnoviti ispravni odnosi. „Ispravni odnosi“ su oni odnosi koji su predočeni u Isusovu propovijedanju o Kraljevstvu Božjem. Prije svega, zadatak pomirenja je snažno svjedočiti nadu da prošla grješnost ne mora određivati naše postupke u budućnosti.

Misionari pomirenja svjedoče mističnu istinu da će smrt i podjela ustupiti mjesto životu i miru. Pomirenje nastoji obnoviti ispravne odnose vertikalno i horizontalno; navješćujući Radosnu Vijest o milosti koju Bog daje kako bi obnovio zajedništvo s ljudskim rodom, milosti koja se očituje kada narodi žive zajedno poštujući se i mirno kao braća i sestre. Propovijedanje nade i djelovanje u smjeru obnove ispravnih odnosa; to je apostolat pomirenja misionarskog učenika. To je naš zadatak kao poslanika Kristovih.

Ja sam Misionar Krvi Kristove i mi naglašavamo da je duhovnost pomirenja naša karizma. Ali to nije samo karizma moje Družbe, već je to karizma za sve misionarske učenike: svećenike, redovnike i laike; one koji služe u stranim zemljama i one koji služe u zemlji u kojoj su rođeni. Ako znamo, ako smo doživjeli Kristovu milost i milosrđe, tada imamo poziv kao poslanici Kristovi i povjerena nam je poruka i služba pomirenja. To je misionarsko djelo Crkve i dijelimo ovaj misionarski poziv te odgovaramo vjerno kroz naše zajedništvo kao učenici zajedno u istoj misiji.

---

² Robert Schreiter, *Služba/Misija pomirenja: duhovnost i strategije*. Maryknoll, NY: Orbis Books, 1997.

ZAJEDNICA KRVI KRISTOVE CPPS i ASC

KALENDAR DOGAĐANJA 2024.

CENTAR POMIRENJA PROZORJE

PROZORSKA 167 ■ 10370 DUGO SELO

☎ 01 7656 678 ■ 091 5130 107 (Jadranka)

✉ centarpomirenja@gmail.com

I. DUHOVNE VJEŽBE U CENTRU POMIRENJA - PROZORJE

POST-MOLITVA ŠUTNJA:

- 13. - 18. veljače 2024.
- 06. - 11. kolovoza 2024.
- 10. - 15. rujna 2024.
- 26. 11. - 01. prosinca. 2024.

LECTIO DIVINA:

- 10. - 12. svibnja 2024.
- 09. - 14. srpnja 2024.
- 14. - 18. listopada 2024 - duhovne vježbe za svećenike

II. DUHOVNE OBNOVE ZA ČLANOVE I SIMPATIZERE ZKK PO PODRUŽNICAMA

- 02. - 04. veljače 2024. Split (Zajednice Split, Šibenik i Knin)
- 09. - 11. veljače 2024. Slavonski Brod
- 23. - 25. veljače 2024. Rijeka
- 25. veljače 2024. Samostan sv. Ilije - Buško Blato. (ZKK ASC)
- 01. - 03. ožujka 2024. Ivanec (Zajednice Ivanec, Kučan Marof, Lepoglava)
- 02. ožujka 2024. Župa Bl. Alojzija Stepinca, Milanovac, Virovitica (ZKK ASC)
- 09. ožujka 2024. Župa sv. Vida Okučani (ZKK ASC)
- 09. ožujka 2024. Župa Gospe Maslinske Belafuža, Zadar (ZKK ASC)
- 15. - 17. ožujka 2024. Vrlika
- 16. ožujka 2024. Župa sv. Josipa Osijek (ZKK ASC)
- 16. ožujka 2024. Samostan sv. Male Terezije, Zagreb, Miramarska 100 (ZKK ASC)
- 18. - 22. travnja 2024. Vojvodina, Zemun i Beograd
- 20. travnja 2024. Župa Presvetog Srca Isusova, Karlovac (ZKK ASC)
- 26. - 28. travnja 2024. Dubrovnik
- 31. 05. - 2. lipnja 2024. Švicarska

III. SUSRETI

- 02. ožujka 2024. Korizmeni susret ZKK u Ludbregu
- 10. - 14. travnja 2024. Prozorje, Susret ZKK - Njemačka + ZKK Hrvatska
- 13. travnja 2024. Susret Obitelji Krvi Kristove - Knin
- 22/23. lipnja 2024. Noćno bdjenje ZKK u Ludbregu
- 30. 08. - 01. rujna 2024. Sveta Nedjelja - Ludbreg
- 27. - 29. rujna 2024. Slet ZKK - Međugorje

IV. HODOČAŠĆA - ZKK

- 22. - 24. ožujka 2024. Hodočašće u Međugorje
- 10. ' 16. lipnja 2024. Hodočašće u Lourdes, Francuska

V. SVETKOVINE - BLAGDANI - SPOMENDANI

- 04. veljače 2024. svetkovina/ blagdan Sv. Marije De Mattias, utemeljiteljice Klanjateljica Krvi Kristove
- 04. ožujka 2024. Dan osnutka Klanjateljica Krvi Kristove
- 29. travnja 2024. spomendan sv. Katarine Šijenske, zaštitnice ZKK
- 24. svibnja 2024. spomendan Marije, Majka i Kraljica Predragocjene Krvi
- 26. svibnja 2024. Dan posvete crkve Predragocjene Krvi u Prozorju
- 01. srpnja 2024. Svetkovina Predragocjene Krvi, Prozorje
- 15. kolovoza 2024. Dan osnutka Misionara Krvi Kristove
- 15. rujna 2024. svetkovina/spomendan Zalosne Gospe, Suotkupiteljice i Žena Novog saveza
- 21. listopada 2024. svetkovina/blagdan Svetog Gašpara del Bufalo, utemeljitelja Misionara
- 03. prosinca 2024. blagdan/spomendan sv. Franje Ksaverskog, zaštitnik Družbe Misionara Krvi Kristove
- 08. prosinca 2024. Svetkovina Bezgrješnog Začeca BDM, dan osnutka ZKK

Članovi Zajednice Krvi Kristove koju vode
Klanjateljice Krvi Kristove više informacija mogu
dobiti na 091 17 10 717 (s. Augustina, ASC)

Pismo Isusu

Sa svom poniznošću i odanošću, pišem Ti kao bogoslov u procesu oblikovanja prema Tvojim volji. Tvoja prisutnost u mom životu postaje sve važnija kako produbljujem svoje razumijevanje Tvoje Riječi i ljubavi.

Pišem Ti kako bih podijelio svoje misli, molitve i nadanja s Tobom. Kroz svoje bogoslovno obrazovanje osjećam se pozvanim dublje uroniti u Tvoju Riječ, razumjeti Tvoju volju i pripremiti se za služenje u Tvojem Kraljevstvu.

Zahvaljujem Ti na svakom trenutku vodstva koje si mi pružio tijekom mog puta prema svećeništvu. Tvoja prisutnost u mom životu donijela je smisao momu traganju za istinom i ljubavlju. Molim Te za snagu i ustrajnost kako bih predano slijedio Tvoje korake.

Pomози mi, Gospodine, da u dubini razumijem Tvoju Riječ i da je prenesem drugima s jasnoćom i ljubavlju. Neka moje bogoslovno obrazovanje bude plodno tlo za rast vjere, a moje služenje bude odraz Tvoje milosti. Osposobi me da budem pastir Tvojeg stada, pružajući duhovno vodstvo, utjehu i nadu onima koji mi budu povjereni.

Osnazi me, Isuse, da budem posvećen i strastven u svom pristupu prema Tvojim službi. Neka moje bogoslovno formiranje ne bude samo intelektualni izazov, već prilika za dublje ukorjenjivanje u Tvoju ljubav. Molim za darove Duha Svetoga kako bih bolje razumio Tvoje planove za mene i kako bih bio spreman odgovoriti na Tvoj poziv.

Gospodine Isuse, predajem Ti svoje nade, strahove i snove. Neka moje služenje bude plodonosno i neka Tvoja ljubav uvijek bude izvor moje snage.

Molim Te udijeli mi Svoj blagoslov u mom svećeničkom pozivu i putu, kako bih bio svjetlo koje svijetli Tvojom ljubavlju.

Neka Tvoj Duh Sveti bude moj vodič dok učim, rastem i pripremam se za svoje poslanje. Osaži me da nosim teret služenja s radošću i posvećenjem. Molim Te, Isuse, za Tvoj blagoslov i milost, ne samo za mene nego i za sve one koji su pozvani služiti u Tvojoi Crkvi.

S pouzdanjem u Tvoju ljubav i providnost, predajem Ti svoj put i svoje buduće služenje.

Hvala Ti na svim darovima koje si mi već dao i na svim onima koje ću primiti po Tvojoi dobroti.

U Tvojem svetom Imenu molim,

Gregor Potočnik

IVAN PERKOVIĆ

Svjedočanstvo i molba za primanje u novicijat

Moje ime je Ivan Perković, imam dvadeset i sedam godina, dolazim iz sela Sapci u blizini Slavenskog Broda. Odrastao sam s majkom, ujakom, ujnom i bakom koja je preminula kada sam imao osam godina, a ujak je preminuo kada sam imao osamnaest godina. Poziv u svećeništvo osjetio sam kroz molitveni odnos s Bogom koji se razvijao potaknut različitim životnim okolnostima, po-

teškoćama i pitanjima koja sam imao, a nisam uspijevao pronaći odgovor koji bi mi bio stvarna pomoć. Potaknut majčinim savjetom odlučio sam se moliti Bogu na tu nakanu; iako nisam znao nešto puno o Njemu, odlučio sam moliti. I kroz kratko vrijeme molitve osjetio sam da se događa promjena u mom životu nabolje i da mi ta molitva pomaže, da je Bog stvarno prisutan u mom životu. Osjetio sam sigurnost i Božju blizinu, osjetio sam da moj život ima veći smisao, nego što sam do tada, bez Boga, mogao vidjeti. To me je fasciniralo i još više osnažilo da se molim Bogu i da Ga tražim. I kako je vrijeme prolazilo, osjetio sam u sebi da moram napraviti neki korak više u tom odnosu s Bogom: bio sam upravo pri kraju srednje škole i pitao sam se želim li nastaviti kroz život kao radnik, majstor ili postoji neki drugi način života koji bi me više ispunio i u kojem bih mogao dati više od sebe. Molio sam se na tu nakanu i duže vrijeme mi je bilo potrebno da otkrijem i dođem na pomisao da bih mogao biti svećenik: na to me je potakla i emisija o redovništvu i svećenicima koju sam jednom prilikom gledao na televiziji. Razmišljao sam o tome kako bih volio biti redovnik i svećenik, premda nisam znao razliku... Bilo mi je samo važno i osjećao sam veliku želju služiti Bogu i drugom čovjeku i to me je sve više i više zaokupljalo, počeo sam istraživati i došao do toga da možda i ja imam poziv, da bi to moglo biti za mene i da bi to mogao biti i moj životni put.

Jednom na ispovijedi javio sam se svom župniku i rekao mu o čemu razmišljam i da bih želio poći putem svećeništva; dogovorili smo se za termin razgovora. Za vrijeme razgovora iznio sam mu sve što mislim i osjećam, a on je to prihvatio i rekao da molimo na tu nakanu kroz neko vrijeme. Ponovno smo razgovarali po isteku tog vremena i razmišljali i propitivali gdje bih mogao otići u Đakovo: u bogosloviju ili u neki red. Nisam znao o redovnicima gotovo ništa i sebe sam zamišljao kao dijecezanskog svećenika, župnika. S obzirom na to da sam imao samo trogodišnju školu, nisam mogao ići na bogosloviju dok ne završim četvrti razred srednje. No, htio sam ući u neku zajednicu i što prije krenuti na put svećeništva. Župnik se malo raspitivao i saznao da kod redovnika postoji mogućnost da uđem u formaciju i da završim četvrti razred srednje škole. Tako smo došli od salezijanaca i župnik ih je nazvao i pitao postoji li opcija da kod njih završim četvrti razred srednje i da budem njihov kandidat. Salezijanci su rekli da ta opcija postoji, ali da trebam doći prvo na „iskustvo“: na iskustvu sam bio i razgovarao s ocima salezijancima. To kratko iskustvo mi se svidjelo i trebao sam još koji puta doći tamo do početka nove pred-novicijske godine. Dva mjeseca nakon tog susreta moj ujak je preminuo u prometnoj nesreći. Tada sam ostao jedini muškarac u obitelji i osjetio sam da trebam pomoći svojim, a u međuvremenu mi je ponuđen i posao koji sam prihvatio. Nakon pet mjeseci rada u inozemstvu, i kroz to vrijeme promišljanja, odlučio sam se, preko župnika, opet javiti salezijancima da bih došao kod njih i započeo formaciju premda i dalje nisam poznao njihovu karizmu i načine djelovanja. Kroz godinu dana koju sam proveo kod njih nisam uspio otkriti razloge da ostanem duže, nisam se našao u toj karizmi i tada nisam bio spreman prihvatiti takav način života. U dogovoru s tadašnjim poglavarom, odlučio sam napustiti salezijance i nastaviti formaciju kao kandidat Đakovačko-osječke nadbiskupije koja je ujedno i moja rodna nadbiskupija. Premda je to djelomično bio bijeg od odgovornosti... Ispunjen nesigurnostima i nepovjerenjem u Boga tada sam javio novom župniku koji je došao u moju župu da ne bih nastavio s formacijom u Đakovu i da bih radije uzeo vrijeme za promišljanje, on me je potaknuo da ipak nastavim i da ne odustajem od poziva.

Potaknut i ohrabren od strane župnika i okoline nastavio sam formaciju u Bogoslovnom sjemeništu u Đakovu. Tamo sam proveo tri godine: uglavnom lijepe, ali i zahtjevne zbog moje nesigurnosti i neodlučnosti. Nakon tri godine napustio sam Bogoslovno sjemenište. Na poticaj jednog svećenika, koji je na mene ostavio dojam da kroz njega Bog djeluje na poseban način i koji mi je rekao da ipak ne napuštam put svećeništva unatoč svim mojim slabostima, nesigurnostima i neodlučnostima, preporučeno mi je da se javim Misionarima Krvi Kristove. U početku mi se to nije sviđjelo, ali ipak sam odlučio poslušati taj savjet jer osjetio sam da je stvarno smislen i da će Bog nešto dobro od toga učiniti.

U Družbu Misionara Krvi Kristove primljen sam 18. studenoga 2021. godine i tu sam proveo dvije godine te imam iskrenu želju nastaviti formaciju u Družbi.

Stoga molim Družbu Misionara Krvi Kristove, na čelu s provincijalnim delegatom p. Ilijom Grgićem, CPPS i ostalu braću Misionare da me prime u godinu specijalne formacije i novicijata kako bih dalje mogao nastaviti razvijati svoju klicu poziva za svećeništvo i kako bih još pobliže upoznao duhovnost Krvi Kristove i uvidio Božje djelovanje u mom životu po ovoj duhovnosti i u karizmi Družbe Misionara Krvi Kristove.

U Zagrebu, A. D. 2023.

ŽUPA CERJE I ZAJEDNICA KRVI KRISTOVE

HODOČAŠĆE U LOURDES

10.06.-16.06.2024.

1. dan: PONEĐJELJAK 10. LIPNJA

Polazak iz Zagreba (glavni ulaz dvorana Lisinski) u 4:00. Vožnja preko Slovenije, Trsta, Padove - posjet svetišta sv. Leopolda Mandića i sv. Antuna Padovanskog. Nastavak puta preko Verone, Genova...u večernjim satima dolazak u SAN REMO ILI NICU. Smještaj u hotel. Večera. Noćenje.

2. dan: UTORAK 11. LIPNJA

Poslije doručka vožnja prema AVIGNONU – gradu gdje su u 14. st. boravili pape. Razgled katedrale, papinske palače te nastavak puta prema Lourdesu. Dolazak u večernjim satima. Smještaj u hotel. Večera. Noćenje.

3. dan: SRIJEDA 12. LIPNJA: LOURDES – puni pansion (doručak, ručak, večera)

Hodočasnički program: međunarodna sv. misa, posjet špilji ukazanja, mogućnost umivanja u svetoj vodi, razgled svetišta, vrijeme za osobnu molitvu. U 21.00 sat večernja procesija sa svijećama i molitva krunice. Smještaj u hotel. Večera. Noćenje.

4. dan: ČETVRTAK 13. LIPNJA: ZEMLJA BASKA

Doručak. Cjelodnevni izlet u Baskiju - razgledavanje triju gradova: Biarritz, San Jean de Luz (Sv. Ivan od Svjetla) i San Sebastijan. Povratak u Lourdes. Večera. Noćenje.

5. dan: PETAK 14. LIPNJA: LOURDES – puni pansion (doručak, ručak, večera)

Hodočasnički program: Križni put, posjet Bernardičinoj rodnoj kući, zatvoru, župnoj crkvi sv. Petra, vrijeme za osobnu molitvu i kupnju suvenira. U 21.00 sat procesija sa svijećama i molitva krunice. Smještaj u hotel. Večera. Noćenje.

6. dan: SUBOTA 15. LIPNJA

Rano ustajanje i sv. misa zornica. Doručak. Vožnja kroz južnu Francusku te razgled najočuvanijeg srednjovjekovnog grada CARCASSONNEA, panoramska vožnja kroz Nicu i kneževinu MONACO (Monte Carlo). Smještaj u hotel. Večera. Noćenje.

7. dan: NEDJELJA 16. LIPNJA

Poslije doručka nastavak vožnje preko Denove, Cremona, Verone. Posjet svetištu Madona della Corona. Dolazak u Zagreb oko pola noći.

CIJENA ARANŽMANA PO OSOBI: 600,00 €

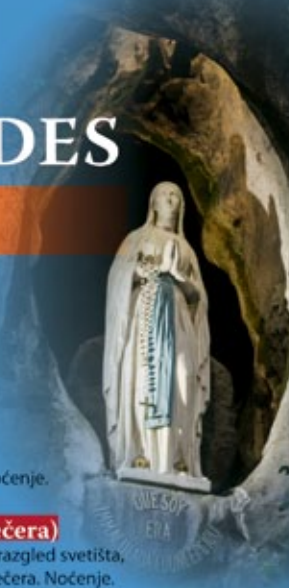
NADOPLATA ZA JENDOKRETVETNU SOBU: 180,00 €

Aranžman je rađen na bazi minimalno 45 putnika.

CIJENA ARANŽMANA UKLJUČUJE:

- hotelski smještaj na bazi 4 polupansiona i 2 puna pansiona;
- prijevoz udobnim autobusom ;
- ulaznice za stari grad u Lourde, San Sebastian;
- sve pristojbe;
- ulasci autobusa u sve gradove;
- sva parkirališta i stručno vodstvo.

Prijave i sva detaljnije informacije možete dobiti na broj telefona: 091 5130 107 (gđa. Jadranka)

PORUKA SVETOGA OCA FRANJE ZA KORIZMU 2024.

Bog nas vodi kroz pustinju do slobode

Draga braćo i sestre!

Kada se naš Bog objavljuje, prenosi uvijek poruku slobode: »Ja sam Jahve, Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje egipatske, iz kuće ropstva« (*Izl 20, 2*). Tako počinje dekalog dan Mojsiju na gori Sinaj. Narod itekako dobro zna o kojem izlasku Bog govori: iskustvo ropstva još je uvijek svježije u njegovu sjećanju. On prima deset riječi u pustinji kao put slobode. Mi ih nazivamo "zapovijedima", ističući snagu ljubavi kojom Bog odgaja svoj narod. Taj je poziv na slobodu uistinu snažan. Ne iscrpljuje se u jednom događaju, zato što sazrijeva na jednom putu. Kao što Izrael u pustinji još uvijek nosi Egipat u sebi – često žaleći za prošlošću i mrmljajući protiv Gospodina i Mojsija – tako i današnji Božji narod nosi u sebi tlačiteljski jaram koji mora ostaviti iza sebe. Opažamo to u trenucima kad se osjećamo beznadno, kad besciljno lutamo kroz život kao po pustinji, bez obećane zemlje prema kojoj bismo zajedno težiti. Korizma je milosno vrijeme u kojem pustinja ponovno može postati – prema riječima proroka Hošee – mjesto naše prve ljubavi (usp. *Hoš 2, 16-17*). *Bog odgaja svoj narod da iziđe iz svog ropstva* i doživi prijelaz iz smrti u život. Poput nekog zaručnika iznova nas privlači sebi i našem srcu šapće riječi ljubavi.

Izlazak iz ropstva u slobodu nije neko apstraktno putovanje. Da bi naša korizma bila konkretna, prvi korak je željeti *vidjeti stvarnost*. Kad je Gospodin privukao Mojsija gorućem grmu i progovorio mu, odmah se objavio kao Bog koji vidi i, nadalje, čuje: »Vidio sam jade svoga naroda u Egiptu i čuo mu tužbu na tlačitelje njegove. Znale su mi muke njegove. Zato sam sišao da ga izbavim iz šaka egipatskih i odvedem ga iz te zemlje u dobru i prostranu zemlju – u zemlju kojom teče med i mlijeko« (*Izl 3, 7-8*). I danas se vapaj mnoge naše potlačene braće i sestara uzdiže do neba. Zapitajmo se: dopire li i do nas? Potresa li nas? Dotiče li nas? Mnogo nas toga jedne od drugih dijeli i odvaja, nijećući spone bratstva koje nas oduvijek povezuju.

Na svom putovanju na Lampedusu, globalizaciji ravnodušnosti suprotstavio sam dva pitanja koja postaju sve aktualnija: »Gdje si?« (Post 3, 9) i »Gdje ti je brat?« (Post 4, 9). Ovaj korizmeni hod bit će konkretan ako, ponovno slušajući ova pitanja, priznamo da smo još uvijek pod vlašću faraona. To je vlast koja nas čini iscrpljenima i neosjetljivima. To je model rasta koji nas dijeli i otima nam budućnost. Zagađuje zemlju, zrak i vodu, ali onečišćuje i duše. Iako je naše oslobođenje započelo krštenjem, u nama ostaje neobjašnjiva čežnja za ropstvom, kao svojevrsna privlačnost prema sigurnosti poznatih stvari, nauštrb slobode.

Želim vam ukazati na dosta važan detalj u tom izvješću iz knjige Izlaska: Bog je taj koji vidi, koji je ganut i koji oslobađa; nije Izrael taj koji to traži. Faraon, naime, gasi također snove, krade nebo pa se čini da je svijet u kojem se dostojanstvo gazi a autentične veze poriču nepromjenjiv. Uspijeva, to jest, vezati ljude za sebe. Zapitajmo se: želim li novi svijet? Jesam li spreman raskinuti kompromise sa starim? Svjedočenje mnoge braće biskupa i velikog broja onih koji rade za mir i pravdu sve me više uvjerava da ono na što treba ukazati jest pomanjkanje nade. To je prepreka snovima, nijemi vapaj koji dopire do neba i dotiče Božje srce. Nalik je onoj čežnji za sužanjstvom koja paralizira Izrael u pustinji i koči ga na njegovom putu. Izlazak se može prekinuti: ne postoji drugi način da se objasni kako to da čovječanstvo, koje je na korak do sveopćeg bratstva i koje je doseglo razine znanstvenog, tehnološkog, kulturnog i pravnog razvoja kadrog zajamčiti dostojanstvo svima, tapka u mraku nejednakosti i sukobâ.

Bog se nije umorio od nas. Prihvatimo korizmu kao jako vrijeme u kojem nam ponovno dolazi njegova riječ: »Ja sam Jahve, Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje egiptске, iz kuće ropstva« (Izl 20, 2). To je *vrijeme obraćenja, vrijeme slobode*. Samoga je Isusa, kao što se podsjetimo svake godine na Prvu korizmu nedjelju, Duh odveo u pustinju da njegovu slobodu stavi na kušnju. Kroz četrdeset dana On će biti pred nama i s nama: On je utjelovljeni Sin. Za razliku od faraona, Bog ne želi podanike, nego sinove i kćeri. Pustinja je prostor u kojem naša sloboda može sazrijeti u osobnu odluku da ne padnemo ponovno u ropstvo. U korizmi pronalazimo nove kriterije prosuđivanja i zajednicu s kojom možemo krenuti na put kojim nikad prije nismo išli.

To uključuje *borbu*: Knjiga Izlaska i Isusove kušnje u pustinji to nam jasno govore. Glasu Boga, koji govori: »Ti si Sin moj, Ljubljeni!« (Mk 1, 11) i »Nemoj imati drugih bogova uz mene« (Izl 20, 3), suprotstavljaju se laži neprijatelja. Više nam se bojati idolâ nego faraona: možemo ih smatrati kao nekim njegovim glasom u nama. Biti svemoćan, biti od svih priznat, biti ispred svih: svaki čovjek u sebi osjeća zavodljivost te laži. To je dobro poznat put. Možemo se tako vezati za novac, za određene projekte, ideje, ciljeve, za svoj položaj, tradiciju, pa čak i za određene ljude. Umjesto da nas pokrenu, oni će nas paralizirati. Umjesto da nas okupljaju u jedno, oni će nas okretati jedne protiv drugih. Postoji, međutim, novo čovječanstvo, narod malenih i poniznih, koji nije podlegao čarima te laži. Dok idoli one koji im služe čine nijemima, slijepima, gluhima i nepokretnima (usp. Ps 115, 4), siromašne duhom resi budna spremnost i otvorenost: oni su tiha sila dobra koja čuva i drži svijet.

Vrijeme je za djelovanje, a u korizmi *djelovati znači također zastati*. Zastati u molitvi kako bi se primilo Božju riječ i zastalo poput Samarijanca *pred svojim ranjenim bratom*. Ljubav prema Bogu i bližnjemu jedna su i ista ljubav. Ne imati drugih bogova znači zadržati se u Božjoj prisutnosti, zastati uz bližnjega od krvi i mesa. Zato molitva, milostinja i post nisu tri neovisna djelovanja, nego jedan jedini pokret otvorenosti i

samoodricanja u kojem ćemo odbaciti idole koji nas opterećuju i navezanosti koje nas sputavaju i drže zarobljenima. Tada će se usahlo i usamljeno srce probuditi. Valja nam, dakle, usporiti i zastati. Kontemplativna dimenzija života, koju nam korizma omogućuje ponovno otkriti, oslobodit će nove snage. U Božjoj prisutnosti postajemo braća i sestre, osjetljiviji za druge: umjesto prijatelji i neprijatelja otkrivamo suputnike i suputnice. To je Božji san, obećana zemlja kojoj težimo kad izađemo iz ropstva.

Sinodalni oblik Crkve, koji ovih godina iznova otkrivamo i negujemo, upućuje na to da je korizma ujedno *vrijeme zajedničkih odluka*, malih i velikih izbora u opreci s prevladavajućim trendovima, koji mogu promijeniti svakodnevnicu i život ljudi u pojedinoj sredini: kupovne navike, briga za stvoreni svijet, uključivanje onih koji su u društvu nevidljivi ili prezreni. Pozivam sve kršćanske zajednice da učine ovo: da svojim vjernicima ponude trenutke u kojima će razmišljati o svom načinu života, da izdvoje vremena za propitkivanje o svojoj prisutnosti na vlastitom teritoriju i svom doprinosu njegovu boljitku. Jao nama ako bi kršćanska pokora bila kao ona koja je rastužila Isusa! On i nama poručuje: »ne budite smrknuti kao licemjери. Izobličuju lica da pokažu ljudima kako poste« (Mt 6, 16). Neka radije s lica zrači radost, neka se širi miomiris slobode, neka se oslobodi ona ljubav koja sve čini novim, počevši od onog najmanjeg i najbližeg. To se može dogoditi u svakoj kršćanskoj zajednici.

U mjeri u kojoj će ova korizma biti vrijeme obraćenja, čovječanstvo koje luta osjetit će dašak kreativnosti: bljesak *nove nade*. Želim vam reći isto ono što sam rekao mladima s kojima sam se prošloga ljeta susreo u Lisabonu: »Tražite i riskirajte, tražite i riskirajte. U ovom povijesnom času izazovi su ogromni, jecaji bolni. Proživljavamo treći svjetski rat koji se vodi u dijelovima. Osmjelimmo se gledati na naš svijet ne kao da je na umoru, nego u procesu rađanja, ne na kraju, nego na početku velikog novog poglavlja povijesti. A za to je potrebna hrabrost« (*Obraćanje studentima*, 3. kolovoza 2023.). To je hrabrost obraćenja, izlaska iz ropstva. Vjera i ljubav to dijete nadu drže za ruku. Učega hodati i, istodobno, ono njih vuče naprijed [1].

Blagoslivljam sve vas i vaš korizmeni hod.

Rim, Sveti Ivan Lateranski, 3. prosinca 2023., Prva nedjelja došašća.

Živi Kalež. Okružnica katoličkog pokreta "Zajednica Krvi Kristove"

S dozvolom crkvenih vlasti. Glavni urednik: p. Ilija Grgić

Uredništvo: p. Davor Lukačević. p. Stjepan Horvat

Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb

tel: 00385/1/4500130

faks: 4500134; e-mail: info@cpps.hr; internet: www.cpps.hr

ISSN 1426-3920; Grafičko oblikovanje: Blaženka Matić

Narudžba: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb

Cijena: Godišnji prilog za naše troškove 22 €.

Neka velikodušnost jednih pokriva nedostatak drugih!

Žiro-račun: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, Zagreb

Br. računa: 2360000-1101474800

Za inozemstvo: SWIFT: ZABHR2X

IBAN: HR6223600001101474800

BANKA: Zagrebačka banka, Paromlinska 2, 10 000 Zagreb